Ч. 34. Середа 27 (14) лютого 1907 Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата
у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодинокое число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодинокое число 6 с.

Вісти політичні.

З краєвих соймів. — До ситуациї. — Справи угорскі.

Вчерашне засіданє краєвого сойму відкрив п. Маршалок краєвий о год. $10^3/_4$ рано. Перед приступленєм до дневного порядку відчитано ряд петиций, для підпираня котрих забирало голос кількох послів. З черги відослано до комісий кілька справоздань Виділу краєвого, а відтак мотивовано зголошені на суботнїшнім засіданю внесеня, між иншими внесенє послів Сколишевского і о. Пастора в справі підвисшеня платнї учителів. То внесенє п редав сойм шкільній комісиї. Дальше ухвалено заснувати в Передільници поправчу осаду для малолїтних хлопців, а крім того на внесенє пос. Мариєвского ухвалено поручити Виділови краєвому, аби на ґрунтах в Передільници, віддалених від головного заведеня, старав ся заложити поправчу кольонїю для малолїтних дівчат. При кінци засіданя відчитано зголошені внесеня і інтерпеляциї, між иншими внесенє пос. Короля о заведенє другої ґімназиї з руским язиком викладовим в Самборі і інтерпеляциї в ріжних дрібних справах послів: Куриловича, о. Яворского, дра Олесницкого і Старуха. На тім о годинї $12^3/_4$ закрив п. Маршалок засіданє, назначивши слїдуюче на середу рано. — Комісия шкільна приймила на суботнїшнім засіданю в подрібній дискусиї цїлий закон о учительских семинариях. Предметом нарад найблизшого засіданя комісиї буде справа підвисшеня учительскої платнї.

В моравскім соймі внесли вчера пос. Шіленї і тов. інтерпеляцию в справі підвисшеня оплат телефонїчних і інтерпеляцию в справі шкільній. Пос. д'Ельверт поставив пильне внесенє, взиваюче правительство, аби заключило з Угорщиною угоду або на довший час, або цїлком єї не заключувало. Таке саме внесенє поставив і ческий посол Грубан.

В триєстиньскім соймі раджено вчера над предложенєм Виділом краєвим проєктом закона в справі реформи соймової реформи виборчої. Пос. Рібар виступив іменем Словінців против проєктів Виділу краєвого, вказуючи, що Словінцї утратили би свій стан посіданя.

В стирийскім соймі поставили вчера при кінци засіданя пос. Резель і тов. внесенє в справі зміни соймового права виборчого.

Деякі віденьскі часописи доносять, що рада державна збере ся дня 18 червня. Первістно визначено реченець на день 11 червня, однако позаяк галицкі вибори кінчать ся доперва дня 7 червня, а крім того намірений єсть ще перед тим вибір президиї, проте реченець скликаня ради державної пересунено о тиждень. — Староческе сторонництво відбуло вчера в Празї під проводом дра Маттуша збори, на котрих згадувано справу о вислїдах дотеперішних переговорів в справі сполученя ческих сторонництв. Помимо, що пожаданого сполученя всїх сторонництв доси не осягнено, староческий виконуючий комітет поставив внесенє, аби для уникненя більшого розстріленя голосів при виборах до ради державної і сойму вести дальше переговори з Молодочехами для винайденя способу спільного поступованя при виборах і для спільної згоди о скілько можна на деякі кандидатури. То внесенє по оживленій дискусиї принято.

На вчерашнім засіданю угорского сойму при підпираню внесених петиций вказав посол Мерей із сторонництва независимих на незвичайні розміри, які прибрала еміґрация, і домагав ся надзвичайних средств спинюючих. Дальше вказав бесїдник на социялїстичну аґітацию серед селян, що робить положенє властителїв більшої посїлости неможливим. Отже бесїдник вніс, аби дотичну петицию властителїв більшої посїлости відступити правительству до як найскоршого полагодженя. — Пос. Будай, із сторонництва конституцийного, вказував рівнож на розріст еміґрациї і на шкоди, які звідси

22)

Пан Лєкок.

З француского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Коли Лєкок перед палатою справедливости висїв з дорожки, міг лиш з великим трудом позбути ся старого візника, котрий конче хотїв єго возити. Але остаточно таки єму то удало ся; коли вже був в брамі, крикнув ще старий чоловічиско за ним з кізла:

— У Тріґольта! Не забудьте! Батько Папільон, число 998... тисяч без двох!

Вийшовши на третий поверх, де знаходять ся канцеляриї судиів слїдчих, звернув ся Лєкок до якогось возьного, що сидїв при великім столї до писаня, і спитав:

— Чи пан д'Ескорваль єсть в канцеляриї?

Запитаний покивав сумно головою і відповів:

— Пан д'Ескорваль не прийшов нинї рано та ще й за місяць не зможе прийти.

— Як то? Що хочете тим сказати?

— Він вчера, коли перед своїм помешканєм злазив з воза, упав так нещасливо, що зломив собі ногу.

Глава шіснайцята.

Такі пригоди бувають часто; мимо того Лєкок, коли довідав ся о тім, що пану д'Ескорваль приключило ся, так змішав ся, що возьний мимо волї усьміхнув ся і спитав:

— А щож ви видите в тім так незвичайного?

— Я? Нічо!

Лєкок не сказав правди. Єму то дивно стало, що намірене самоубийство убийника і упадок судиї слїдчого так разом зійшли ся; але то лиш на хвильку і він о тім більше не думав. Впрочім хоч і не тїшив ся з упадку судиї, то все-таки мимо волї подумав собі, що єму не було би то непринятно, як би він з тим паном, що так дуже дує ся, не мав ніякого діла.

— Коли так — сказав він до возьного — то менї нема тут нинї що робити.

— Чи не жартуєте собі? А відколиж то відпадає проповідь длятого, що нема паламаря? Вже перед годиною роздїлено всї пильні справи пана д'Ескорваль поміж других судиів слїдчих.

— Я приходжу ізза великої справи з передвчера.

— Ах, чомуж ви того зараз не сказали! Таж на вас чекають, післали навіть післанця за вами на префектуру. Слїдство веде пан Зеґміллер.

Лєкок зморщив чоло. Не міг пригадати собі того судиї, чи може мав з ним колись якесь дїло.

— А ви не знаєте того пана Зеґміллера?— говорив возьний дальше. — То дуже честний панок, котрий не такий гордовитий, як майже всї наші пани.

Заохочений тим запукав Лєкок до дверий число 22.

— Прошу! — відозвав ся ядерний голос.

Він увійшов і побачив перед собою мужчину лїт може за сорок, досить великого, трохи грубого, котрий зараз відозвав ся до него:

— То ви кримінальний поліцист Лєкок? Дуже добре! Сїдайте собі; я займаю ся якраз тою справою, за пять мінут буду вам служити.

Лєкок сїв собі і придивляв ся з під ока судиї, котрого сотрудником мав стати... щось нїби так як гончий пес сотрудником мисливого. Пан Зеґміллер виглядав з поверховности зовсїм так, як єго описав возьний. На єго широкім лици пробивала ся щирість і прихильність. Але Лєкок подумав собі, що був би неосторожний, як би безусловно довіряв тій нїби то доброті. Та й не дуже так несправедливо думав

Пану Зеґміллерови, що походив із сторін Штрасбурґа, був при виконуваню свого званя дуже на руку єго невинний вираз лиця. Але тота невинна міна майже у всїх тих людий, що походять з Альзациї, буває нераз лиш обманливою маскою, поза котрою криє ся ґасконьска хитрість і норманьска розвага.

Зеґміллер мав проникаючого і рухавого духа, але єго система — кождий судия має свою — єго система була добродушність. Підчас коли декотрі з єго товаришів були твердого серця і острі, то він був собі простенький і дружний, але через то єго повага урядничя нїколи не терпіла.

Побіч такого чоловіка був би худощавий, строгий протоколянт викликував недовіре; він

виходять для рільництва, а відтак виступив також против социялістичної аґітациї. Бесідник домагав ся, аби прасові провини социялістів відобрати судам присяжних, а віддати судам звичайним. Пос. Чітарій, з народного сторонництва, доказував, що високі зарібки рільних робітників відбивають ся дуже прикро на господарях і висказав бажане, аби правительство вхопило ся радикальних средств для поправленя положеня рільного господарства. При кінци засіданя президент міністрів др. Векерле заявив, що нині буде радити рада міністрів в дуже важних справах, а ті наради потреваюгь імовірно цілий день. Супротив того внїс, аби нині не було цілком засіданя сойму, доперва в середу. Палата згодила ся на то бажане, почім засідане закрито. — Часопись Pesti Napło приносить дуже сензацийні вісти, немов би угорска коалиция розбила ся, а кабінет дра Векерлього мав подати ся до димісиї. На місце Векерлього мав би стати президентом кабінету Кольоман Сель, котрого іменоване має вскорі наступити. — В хорватскім соймі прийшло вчера підчас буджетової дискусиї до дуже бурливого спору між Сербами і Хорватами, коли сербский посол Супільо заявив, що коли би Босна була відобрана Австро Угорщині, то припала би очевидно Сербам.

Новинки.

Львів, дня 26-го лютого 1907

— Іменованя. Президия краєвої Дирекциї скарбу іменувала в етатї зарядів салїнарних в Галичині і на Буковині: ад'юнкта салїнарного Йос. Туркевича управителем гір і гут в IX. кл. ранґи, а елевів гірничих: Стан. Невядомского, Стан. Маєвского, Адольфа Конечного, Маврикія Міллера, Стеф. Випорка і Генр. Кікінґера ад'юнктами салїнарними в X. клясї ранґи, з тих трох послїдних extra statum.

— З львівскої архиепархії. Канонїчну інституцию одержали: Александер Голинатий на Шельпаки, Михайло Левицкий на Янівку, Юлїян Борачок на Ілавче. — Завідательства одержали: Володимир Федїв в Краснїй, Мирон Хмелевский в Смільній, Андрей Декальский в Шнирові, Михайло Горчиньский в Містках. — Сотрудництва одержали: Николай Іванчук в Олеську, Роман Добровольский в Кипячці. — Титул радника митрополичої консисториї одержали: Ізидор Рейтаровский декан збараский, Володислав Дорожиньский парох Мизуня. — Тайну сьвященьства одержали укінчені богослови: Николай Хмелевский, Николай Кубицкий, Володимир Петровский, Василь Дуткевич.

— З товариства „Просьвіта“. Дня 20 го лютого с. р. відбуло ся перше повне засїдане господарско-промислової комісиї товариства „Просьвіта“ у Львові в присутности 26 членів.

На засїданю тім були заступлені отсї філїї „Просьвіти“: Дрогобич, Золочів, Комарно, Коломия, Мостиска, Перемишль, Підгайцї, Рава руска, Рогатин, Старий Самбір, Самбір, Станиславів, Стрий, Яворів — як також явили ся відпоручники „Народної Торговлї“ у Львові. Філїя в Підгайцях була заступлена через селянина, діяльного члена товариства.

Принято до відомости звіт з діяльности тїснїйшої комісиї та апробовано становиско тїснїйшої комісиї в справі орґанїзациї кредиту. В дискусиї над тим звітом покладено велику вагу на співучасть філїй і читалень „Просьвіти“ в економічних працях комісиї, а то головно через відбуванє сталих господарских нарад по філїях і читальнях та через подаванє звіту з тих нарад до відома львівскої комісиї, як також через інформованє комісиї о економічних потребах поодиноких громад, зглядно повітів. Предметом нарад комісиї була відтак справа основаня краєвого Союза торговельного, що до котрої по рефераті п. Івана Петрушевича ухвалено отсї резолюциї:

1. Комісия уважає конечним перевести орґанїзацию крамарства по селах на підставі системи уділових крамниць реєстрованих, та утворенє для них краєвого Союза торговельного, а в першій мірі покликаною до утвореня такого Союза уважає комісия „Народну Торговлю“ у Львові. — 2. Комісия рішає просити філїї „Просьвіти“, аби найдальше до трох місяців достарчили статистичних дат що до стану крамарства в їх округах і що до рода та скількости запотребованих товарів враз зі своїми поглядами що до основаня Союза. — В тій цїли повинні філїї відбути наради з представителями читалень і крамарями своїх округів. — 3. По одержаню тих дат має тїснїйша комісия обдумати спільно з „Народною Торговлею“ справу основаня Союза.

З причини пізної пори відложено заповідженuй реферат дра Коцюби про справи аґрарні до слїдуючого пленарного засїданя.

† Михайло К. Чалий. Дня 19 с. м. помер в Киеві один із визначних старих українських діячів, Михайло К. Чалий, знаний яко автор першої повнїйшої біоґрафії Шевченка. Покійник був сином міщанина в Новгороді Сіверскім і родив ся в 1816 р. Скінчивши школу народну, вступив до ґімназиї, а по скінченю тої-ж поїхав до Киева і там вступив на унїверситет. По скінченю наук в 1844 р. став професором російскої мови і лїтератури у винницкій ґімназиї. Від тої пори переслужив він трийцять лїт яко професор. В 1861 р. був покійник директором ґімназиї в Білоцеркві, відтак директором лїцея в Ніжинї, а в 1875 р. вступив зі служби і проживав в Киеві. В 1882 р. написав він книгу „Жизнь и произведенія Т. Г. Шевченка“, а в „Кіевской Старинї“ друкував свої спомини, що творять цінний материял до історії українського житя в 19 столїтю.

— Нещасливі пригоди. З даху реальности при ул. Кохановского ч. 6 впала оногди груда леду на переходячого туди студента полїтехники п. Северина Недїльского і сильно его потовкла. — Підчас перевоженя снїгу в Лавочнім на шляху зелїзницї впав 23-лїтний робітник Василь Маґурчак з вагона так нещасливо, що одна нога дістала ся під колеса поїзду. Заким поїзд здержано, колеса відтяли єму ногу майже по сам кадовб. По затамованю крови відвезено нещасливого до Сколього. Єсть лиш слаба надія удержати его при житю. — Підчас заметели снїгової минувшого тиждня згинув в снїгу господар з Побідова коло Сянока. Він відвозив з двома другими господарями свого свояка, котрий від'їздив до Америки, а стацию в Новоселици. Вертаючи назад однокінними санками до дому, заїхали в заспу, з котрої не могли видобути ся. Здає ся, що мусїли бути підпиті, бо два лишили ся на санках, а третий пішов пішки домів. Однак під лїсом званим Будними, замерз. Двох, що лишили ся на санках, їдучі над раном люди забрали до коршми і там відратували. Кінь замерз в снїгу.

— Крадежі і рабунки. Виновника крадежі на головній почті у Львові не удало ся й доси вислїдити. Здає ся однак, що єсть то хтось домашний або добре обзнакомлений з розкладом поміщень на почті і тамошними відносинами, бо вчера рано знайдено підкинені у виходку майже всі вкрадені купони; брак лиш одного а кілька єсть знищених. Шкода длятого не переходить 700 кор. — З Будапешту доносять: Зорґанїзована ватага злодійска, зложена з 30 людий, напала оногди на поїзд зелїзничий, на шляху Будапешт-Естерґомер. Напастники уставили передовсїм прилад сиґнальовий, т. зв. семафор так, щоби він давав знак, що шлях єсть замкнений. Внаслїдок того поїзд тягаровий, що віз вуголь, станув. Тодї напаст-

---

длятого вишукав собі такого, котрий був так подібний до него, що аж сьмішно. Він звав ся Гоке, був короткий, грубий, без вусів і вічно усьміхав ся. На его лици пробивав ся вираз добродушної дурноти і він був таки дійстно досить дурний.

Пан Зеґміллер, як то він сказав Лєкокови, студиював справу, котру так несподївано єму приділено. На его столї лежали розложені всї предмети доказові, які позбирав був Лєкок, почавши від клаптя вовни аж до диямантового ковтка.

Начитавшись так і надивившись на плян не пять мінут, але доброї пів години, розпер ся на кріслї і почав говорити:

— Пане Лєкок, мій товариш, пан д'Ескорваль, подав менї заміткою з боку на актах до відомости, що ви інтелїґентний чоловік і що на вас можна спустити ся.

— Я маю бодай добру волю.

— О, маєте щось лїпшого як то. То перший раз, що менї подано так докладно викінчену роботу, як отсей ваш звіт. Ви ще молоді; коли будете мати витревалість, то гадаю, що будете призначені робити важну службу.

Молодий полїцист склонив ся на то і аж поблїд з радости.

— Я від тепер — говорив пан Зеґміллер дальше — такого самого переконаня, що й ви а пан прокуратор державний казав менї, що й пан д'Ескорваль годив ся з вашими поглядами. Стоїмо перед загадкою, котру треба роз'яснити.

— О, то нам удасть ся! — сказав на то Лєкок і готов був хоч би й в огонь піти за того судию, котрий з ним так добре обходить ся. В его очах заблисло таке одушевленє, що Зеґміллер не міг здержати ся, щоби не усьміхнути ся.

— Та й я — сказав він — маю повну надію, але ми ще не дійшли до цїли. А тепер ще до вас! Чи ви що від вчера зробили? Чи пан д'Ескорваль дав вам яке порученє? Може ви знайшли які нові познаки?

— Менї здає ся, пане судиє, що я не змарнував свого часу.

І Лєкок розповів зараз коротко і ясно все, що він подовидував ся від того часу, як вийшов з „Перчанки“: відважну роботу того чоловіка, котрого він уважав за спільника, оповіданя візника і жінки дверника і події в Морґі, описані в листї батька Абсента. Наконець поклав на стіл трошки тої землї, котрої нашкребтав в так дивний спосіб, а коло неї таку саму купку пороху назбираного у вязници при італїяньскій рогачці. Відтак розповів він, длячого то все зробив і якого успіху з того всего сподївав ся, а пан Зеґміллер на то відозвав ся:

— Ах, правду кажете! Може тепер маємо якийсь спосіб переконати обжалованого, як би він випирав ся. — При сих словах поховав він всї доказові предмети до шуфляди і додав: Тепер маю вже досить материялу, щоби переслухати вдовицю Шіпен. Може ще щось видобудемо з неї.

Він вже витягнув був руку, щоби задзвонити, коли Лєкок зачав его просити, щоби він позволив єму бути підчас переслухуваня, хоч після закона переслухуванє повинно відбувати ся тайно; закон однак не виключає виразно урядників полїциї від присутности при переслухуванях.

— Про мене! — відповів на то Зеґміллер. — Можете лишити ся.

Він задзвонив і увійшов судовий возьний.

— Чи вдовицю Шіпен привели?

— Так, пане судиє, она єсть тут і жде на коритари.

— Нехай увійде сюди.

За хвильку опісля увійшла вдовиця, розклонюючись на всї боки. А тота вдовиця Шіпен ставала вже не перший раз перед судиєю до протоколу і знала добре, як віддати честь судови. Навіть убрала ся і вистроїла ся та причесала гладко волосє. До тої тоалети прибрала ще невинну, нещасливу міну, щоби зробити урядника податливійшим.

Але Зеґміллер здемаскував був вже не таких лицемірів; він гадав собі то само, що пробивало ся в очах Лєкока:

— Яка з неї стара комедиянтка!

Лицемірство вдовиці міг він, що правда, тим скорше зміркувати, що прочитав якраз кілька заміток. Тоті замітки то був спис кар панї Шіпен, якого зажадав суд на внесенє префектури полїциї.

(Дальше буде).

ники, стріляючи з револьверів, відогнали службу зелізничу а опорних повязали, забрали 60 метричних сотнарів вугля і від'їхали. З помежи участників нападу арештовано до 6 людий. — З Ніцци доносять під нинішною датою: Одному аґентови, котрий займає ся торговлею дияманів, вкрадено в однім з тутешних заведень фінансових, в хвили, коли писав телеґраму, полярес з диямантами вартости звиш міліона франків. Злодії щезли без сліду.

— **Винницкий забияка.** Свого часу доносили ми, що молодий паробчак у Винниках Франц Гоффман убив тамошного різника Станислава Брика. Вчера ставав той Гоффман перед судом у Львові. Показало ся, що єсть то звістний у Винниках пияк і авантурник, котрий вже нераз виправляв авантури різникови Станиславови Брикови, бо мав якусь злість до него. В літі матїр Брика запросила була Гоффмана на забаву лиш длятого, щоби пізнїйше не мав жалю до Брика і не робив єму авантури. Вже підчас тої забави зробив Гоффман таку авантуру, що Брик при помочи гостий мусів викинути єго з хати. В груднї минувшого року стрітив ся Гоффман з Бриком в шинку Шора і став єго намавляти, щоби єму заплатив пива. Брик обіцяв купити єму 6 „гальб" пива під услівєм, що перед тим випє 3 „гальби" води. Гоффман випив, але Брик заплатив єму лиш одну „гальбу". То так розлютило Гоффманна, що він вечером закрав ся до комірки різника Купяка і взяв звідтам різницкий ніж та вкрав при тій нагоді спорий кусень сальцесона; стрітивши опісля Брика, пробив єго кілька разів ножем і втік. Обжалований боронив ся тим, що був пяний і що не знав що робив; Брик зачав єго бити, а він боронив ся ножем і пробив єго. Суд присяжних не потвердив питаня в напрямі убийства, лиш признав злочин побитя на смерть, а трибунал засудив Гоффмана на 4 роки тяжкої вязниці обостреної постом.

— **Ідея Канадийця.** Американці взагалі ґеніяльні люди в робленю маєтків, а що до способу, в який, то не дуже перебірчиві. Буффало-Біль і єго товариші перелетіли мов вихор по Европі, здерли з людий гроші явним і потайним обманьством і вернули в свояси а подібну штуку втяв якийсь Канадиєць Доналд Давні в Парижи, лиш трохи иншим способом і без спільників. Ґеніяльний Канадиєць впав на щасливу гадку видавати в Парижи ґазету, в котрій би париські купці і промисловці могли поміщувати свої анонси для американьских богачів. Впавши на таку ґеніяльну ідею, приїхав Канадиєць до Парижа, наймив собі помешканє, умеблював красно і утворив в нїм бюро анонсове. Відтак запросив до себе всїх визначнїйших купців і промисловців тої части Парижа, де мешкають переважно богаті чужинці, і тут сказав їм, що він єсть мужем довіря американьскої кольонії і що до него приходять всі Американці. Він обіцяв припоручати своїм землякам всї запрошені фірми в заміну за малу прислугу — за уміщуванє раз в тиждень своїх анонсів в єго ґазеті по пересічній цїнї 200 франків. Тота ґазета „Paris-American" буде виходити лиш раз в тиждень, але він буде її розсилати по всїй Америцї, бо богаті Американці хотїли би навязати користні зносини з париськими фірмами.

І дійстно, ґазета виходила через два роки, що тижня, але віхто її більше не видів, лиш ті, що платили анонси. Тимчасом пан Доналд Давнї призбирав до двох літ, як то доказано рахунками, 600.000 франків. Він обіцював ще згаданим фірмам постарати ся о добрих товмачів, котрі би помагали при закупнї американьским міліонерам, що хотять громадно приїзджати до Парижа. Але надармо чекали американьскі купці і промисловці на товмачів а ще більше на міліонерів. Наконець змірковавши, що стали ся жертвою обманьства, запізвали Канадийця до суду. Сими днями відбула ся розправа і суд засудив Давнїя на пять літ вязниці і тисяч франків кари, але рівночасно й показало ся, що хитрий Канадиєць заздалегідь втік до Америки а маючи вже добру підставу на міліонера, буде мабуть старати ся й дальше дорівнати другим подібним.

† **Померли:** Матей Ціпановский, парох в Реклинци, белзского деканата, упокоїв ся 18 с. м. в 73-ім році житя а 44-ім сьвященьства. — Емілїя з Левицких Алексевичева, жена катехита у Львові, упокоїла ся по довгій тяжкій недузї в Меранї 20 с. м. в 27-ім році житя. Тїло покійної спроваджено до Галичини. — Клявдия Гарасевич, сирота по сьвященику бл. п. Николаю Гарасевичу, пароху в Делятинї, упокоїла ся дня 16 с. м. в Соснові в домі пп. Сабатів в 63-ім році житя. — Іванна Софія Шанковска, учениця 8 кл. виділової школи ім. Т. Шевченка померла дня 18 с. м. у Львові в 17-ім році житя.

Телеґрами.

Відень 26 лютого. Проєкт закона о управильненю платнї учителів державних і підвисшеня конґруи одержав цїсарску санкцию.

Триєст 26 лютого. Позаяк управа зелїзниці полудневої не приняла постулятів предложених персоналом тої зелізниці, а стремлячих до поліпшеня долї функционарів, розпочав ся нинї на всїх лїніях тої зелїзниці пасивний опір персоналу або т. зв. „обструкция зелїзнича.

Загреб 26 лютого. Вчера перед полуднем відбули ся на унїверситеті збори, в котрих взяло участь 600 студентів. Серед ухвалених трох резолюций одна відносить ся до жаданя розділу з Римом. Студенти відтак в демонстративнім поході пішли перед сойм, причім підносили оклики: „Горою глаголиця!" Депутация студентів пішла відтак до предсїдателя сойму і предложила єму бажанє, щоби з буджету вичеркнено всї позиции на католицку церков.

Берлин 26 лютого. „Local Anzeiger" доносить, що цїсар Вільгельм підчас принятя президиї парляменту нїмецкого говорив о полїтичнім положеню і о добрих виглядах мира. Вибори — сказав цїсар — показали заграници, який настрій панує серед більшости нїмецкого народу в справах народних; спостереженя ті мусять вплинути і на становище инших держав супротив Німеччини. Цїсар порушив також справу загального права виборчого і зазначив, що право то, поборюване з многих сторін, показало ся користне.

Петербург 26 лютого. (П.А.) Доси вибрано 462 послів до Думи, з того 285 належачих до лївиці, 89 членів партий монархічних, 43 умірних.

Одеса 26 лютого. (П. А.) Напади на улицях устали. Біржа розпочала знову свою діяльність. Наука в школах вже зачала ся.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Нєдопада. (Телефона ч. 527).